

Vi har nylig hatt inntaksmøte. 26 nye seksåringer får plass ved skolen vår høsten 2012. Det skaper glede, forventning og refleksjon.

Slik det fungerer i norsk skole, har læreren ofte en fasettert rolle; man er formidler i en time, veileder og oppdrager i neste og rådgiver ved personlige problemer i tredje. Dette kan være vel og bra, men ofte er vi i skolen ikke alltid bevisst hvorfor vi velger den ene eller den andre rollen. Det vil si; vi vet ofte at vi velger formidlerrollen fordi vi må "gjennom" et pensum, og da er dette en slags "følelsesmessig garanti" for at vi har undervist i stoffet. Mye pensum gjør at tiden til andre arbeidsformer ikke strekker til.

De fleste av oss vet likevel at læring skjer best når vi selv får manipulere med tingene, prøve ut, relatere mest mulig kunnskap til elevenes hverdagserfaringer, diskutere, endre på hypoteser eller gå ut for å se på og delta i det virkelige livet.

Før elevene starter på skolen, er det jo utrolig hva de har fått med seg av læring; de har lært et nytt språk, de har lært å forholde seg til

en familie, de har lært mye om rett og galt, mange små barn vet utrolig mye om naturens små finesser. Hvis vi lytter til en seksåring, kan vi lett bli imponert over i hvor stor grad de har kunnskaper, både faktakunnskap

og kunnskap av mer operasjonell logisk karakter. Selvsagt er mye av denne kunnskapen på barnets premisser, men det gjør den ikke mindre nyttig.

Barnet har altså tilegnet seg mye før læringen ble strukturert og organisert av voksne som bevisste arbeidsmetoder. Det har vært læring for livet, i naturlige, relevante sammenhenger.

Barnet som kommer til skolen, har

i tillegg ofte en nesten umettelig læretrang. Hva, hvorfor, hvordan ord har vært i bruk fra de var ganske små.

Lærerens oppgave er å stimulere denne læretrangen videre, kanskje strukturere den noe, men uhyre viktig er det å holde gleden ved å lære og nysgjerrigheten oppe. Skolens utfordring.

Romy Mikkelsen
Rektor